

om den Ting, og hvor der er saa store Kræfter i Bevægelse, som der er ved Vesterhavet, er det altid farligt at gaa imod Naturens Orden. Jeg vilde derfor have været meget mere rolig ved dette Forslag, hvis man havde føjet sig noget efter Naturen.

Den bedste Ordning af denne Sag, den mest ideelle Ordning, vilde sikkert være, at man fulgte det Forslag, som tidligere gentagne Gange har været fremme, at Afvandingen skulde ske fra det sydlige Parti af Fjorden ned over Fil Sø og forskellige andre Smaasøer og Engdrag til Ho Bugt. Det er et Forslag, som omtales i Kommissionsbetænkningen af 1915 angaaende Afvandingsforholdene ved Ringkøbing Fjord; det omtales under Forslag V i Betænkningen paa Side 73. Der er en udførlig Redegørelse for, hvorledes en saadan Kanal kan bygges. Forslaget har været fremme første Gang i 1846 fra daværende Vandbygningsdirektør Carlsen, senere, i 1897, blev det fremsat af Ingeniør Poulsen, i 1909 blev det fremsat af Fysikus Ulrich og i 1914 af Driftsbestyrer Boserup. Der er altsaa mange forskellige Teknikere, der har beskæftiget sig med dette Spørgsmaal. Spørgsmaalet er altsaa ikke uløseligt, tværtimod, den vigtigste Indvending derimod er, at denne Ordning naturligvis vil blive dyrere end den her foreslaaede, men til Gængæld ogsaa sikrere. Kommissionen mente i 1915, at dette Forslag vilde koste mindst 7 Mill. Kr. Nu skulde dette Beløb vel nok sættes til det dobbelte; dette er ganske vist en stor Sum, og jeg vil ingenlunde forlange, at den højtærede Trafikminister i disse daarlige Tider skulde komme med et saadant Forslag, men det var dog maaske i hvert Tilfælde rigtigt, at man lod Sagen hvile i nogen Tid, indtil dette Forslag blev undersøgt nærmere og vore økonomiske Forhold maaske ogsaa blev bedre, og saa kunde man søge at faa den bedst mulige Løsning af denne Sag. Det er i hvert Tilfælde den eneste sikre og ideelle Løsning af dette Spørgsmaal. Den kan ganske vist ikke aabne Muligheder for Saltvandsfiskeri i Ringkøbing Fjord. Indsejlingen vil blive gennem Graadyb og Ho Bugt og den Kanal, som bliver gravet mellem Ringkøbing Fjord og Ho Bugt, og den Sejlads for Fiskerkuttere vil naturligvis blive alt for langsom, men der bliver heller ikke noget Saltvandsfiskeri i Ringkøbing Fjord efter det Forslag, den højtærede Trafikminister har fremsat; altsaa i den Henseende kommer Tingene til at staa lige i begge Tilfælde. Men ved en Ordning som den, jeg her har

nævnt, sker der dette, at der bliver ubetinget Ferskvandstilstand i Ringkøbing Fjord. Det, Fiskerne kan forlange deroppe, er ikke Saltvandsfiskeri, thi det bliver der aldrig noget ordentligt af alligevel; nej, det, man maa søge at opnaa, er en bestemt Vandart, om jeg saa maa sige, enten Saltvands-, Brakvands- eller Ferskvandstilstand. I dette Tilfælde, efter det Forslag, jeg nævnte, vil det blive en ren Ferskvandstilstand, altsaa Ferskvandsfiskeri, og i Ringkøbing Fjord vil der kunne drives et rigtig godt og indbringende Ferskvandsfiskeri. Naar Vandstanden blev fastlagt, vilde Fiskerne ikke have noget at beklage sig over. Der kunde endvidere blive en ikke ubetydelig Sejlads gennem Kanalen med Motorbaade og Pramme, som kunde gøre Tjeneste paa udmærket Maade i Stedet for en Jernbane og kunde bevirke billigere Fragtforhold i disse Egne. Det er foreslaaet, at der skulde bygges en Sluse ved Ho Bugt, saa der ikke kom Saltvand ind i Kanalen eller Fjorden, og ved Ho Bugt kan man ved Lavvande fremkalde et stærkere Fald og derved faa et hurtigere Udløb paa de Tider, da der er høj Vandstand i Ringkøbing Fjord.

Det forekommer mig, at det af mig nævnte Forslag i hvert Tilfælde fortjener at blive rigtigt overvejet, og hvis der kunde være nogen Tale om at gennemføre det, mener jeg, at det vilde være bedre at vente med Gennemførelsen af Planen, indtil man kan faa en saadan virkelig god Ordning, hellere end at gennemføre noget, som i Virkeligheden kun løser Spørgsmaalet halvt og ingenlunde kan siges at tilfredsstille nogen af Parterne til Bunds. Det er jo udtrykkelig nævnt i Bemærkningerne til Lovforslaget, at Tilsanding fremdeles kan befrygtes ved Udløbet ved Hvide Sande, selv om man gennemfører den foreslaaede Ordning. Jeg tror, det er Vandbygningsdirektøren, der bemærker dette. Vi vil saaledes stadig faa disse Opmudringer til Trods for Gennemførelsen af denne Ordning. Der er altsaa ingen, der vil kunne sige, hvor meget det vil koste at holde det ved lige. Det foreliggende Forslag vil stadig volde os nye Udgifter, og vi maa dog først og fremmest, naar vi skal til at skride til en Løsning af dette Spørgsmaal, faa fastlagt, hvor store Udgifterne kan blive. Vi har en Gang prøvet, hvad det kom til at koste at gennemføre et uoplyst Projekt deroppe, det har kostet os adskillige Millioner. Nu skulde vi dog ikke gerne anden Gang ofre nogle Millioner paa noget, som ikke er tilfredsstillende, men vi skulde se at